

Врабецътъ, почернѣлъ като гардже, изтър сваше крилца въ снѣга.

— Охъ, на баба коминджията!... Ами че много си мъничекъ, бре баби, — пъкъ я каква работа ни свърши. Я, бре Данчо, я дай сега да му платимъ!

И баба Гена разчупи едно коматче утѣбъ и го хвърли на стрѣхата. После взе отъ стената една китка житни класове, донесени лѣтосъ отъ нивата, и каза на внука си:

— Ха сега, вмѣсто при Цоню, иди, че забучи това въ ржката на снѣжния човѣкъ, дето вчера го правихте на двора... Нека си клѣвне черничкото момче малко зрънца. Съ трудъ си ги е спечелило.

*

Врабцитъ цвѣртѣха съ пълни гушки и кацаха по ржцетъ и главата на снѣжния човѣкъ. Срѣдъ всички важно подскачаше черниятъ врабецъ.

— Чикъ-чикъ! Чикъ-чикъ! Яжте, яжте! Азъ не съмъ саможивъ! Обичамъ компания!

Едно младо врабче, неразбрало отде е дошло това угощение, учудено го изгледа и запита: